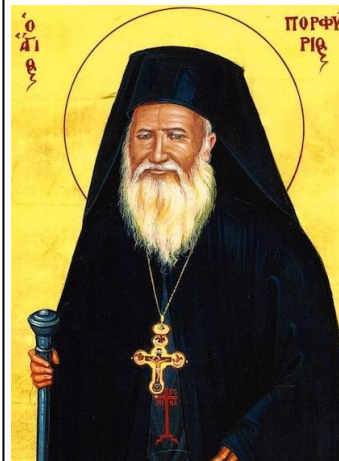

RĂBDAREA ȘI ÎNCREDEREA ÎN DUMNEZEU

Sufletul vostru să se dăruiească rugăciunii „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă” pentru toate neliniștile voastre, pentru toate și pentru toți.

Nu priviți la ceea ce vi se întâmplă, ci la lumină, la Hristos, așa precum pruncul privește către mama atunci când i se întâmplă ceva. Să le vedeți pe toate fără frământare, fără strâmtorare, fără apăsare. Nu este nevoie să vă străduiți și să vă forțați. Întreaga voastră strădanie să fie să priviți spre lumină, să cuceriți lumina. Astfel, în loc să vă predați strâmtorii, care nu este a Duhului lui Dumnezeu, vă veți preda slavoslovirii lui Dumnezeu. Toate cele neplăcute, care locuiesc înlăuntrul sufletului vostru și aduc neliniște, pot deveni pricini pentru adorarea lui Dumnezeu, încetând astfel să vă mai istovească. Să aveți încredere în Dumnezeu. Atunci scăpați de griji și deveniți organe ale Lui. Strâmtorarea arată că nu ne-am încredințat viața lui Hristos.

Sf.Cuv. Porfirie
Kavsokalivitul (1906-
†1991), *icoană*

Nu spune apostolul Pavel – în toate pătimind necaz, dar nefiind striviți (II Cor. 4,8)? Pe toate să le înfrunțați cu iubire, cu bunătate, cu răbdare și cu smerenie.

Să fiți stânci. Toate să se spargă deasupra voastră și să se întoarcă înapoi precum valurile, iar voi să rămâneți netulburați. Dar veți zice: „Ei, se poate asta?” Da, se poate întotdeauna prin harul lui Dumnezeu. Dacă le judecăm omenește, nu se poate. În loc să vă înrăurească spre rău, toate pot să vă facă bine, să vă întărească în răbdare, în credință. Căci pentru noi sunt exerciții de încercare toate împotrivrile mediului și greutatea dimprejurului nostru. Ne exersăm pe noi înșine în răbdare, în stăruință. Ascultați un exemplu.

A venit unul la mine și-mi spunea despre necazurile cu soția lui. Îi zic, deci:

- Ești un om atât de neghiob ...
- Ce spun eu acum sunt neghiobii?
- Mari nerozii, zic. Soția ta te iubește mult.
- Da, dar îmi face ...
- Ți le face ca să te sfințească, dar pe tine nu te duce mintea. Te mânie și, în loc să te sfințești, te pierzi. Dacă avea, însă, răbdare și smerenie, nu pierdea prilejurile de sfințire. Răbdarea este mare lucru, o virtute mare. Hristos a zis: Dacă nu aveți răbdare, o să vă pierdeți sufletele; ca să le câștigați, trebuie să aveți răbdare (Luca 21, 19).

Răbdarea este iubire, și fără iubire nu poți avea răbdare. Este însă și o problemă de credință.

Într-adevăr suntem necredincioși, căci nu știm cum le rânduiește Dumnezeu și ne scapă din necazuri și strâmtorii.

Să o rugați pe Preacurata: „Stăpână, întoarce-mi întru bucurie plângerea mea, izbăvește-mă de robia celor ce mă războiesc neîncetat și mă învrednicește luminii celei neînserate”.

Dispoziția spre a-L iubi pe Dumnezeu are în ea și o oarecare durere. Când vrem să trăim duhovnicește, ne doare, căci trebuie să tăiem orice legătură care ne unește cu materia. Însă, atunci când vrem să satisfacem sinele nostru sau pe ceilalți, ceea ce dăruim este o iubire, o lucrare; este o putere a sufletului nostru, pe care în parte „o cheltuim” astfel.

Trebuie băgare de seamă, ce rânduală vom pune în viața noastră, pentru cine se va face „cheltuiala”. Necazul cel după Dumnezeu are în el bucurie. Prin el se înaintează. Nu lasă înăuntru întristrea care strică sufletul. Atunci când există smerenie, nu există întristare. Cel egoist este strâmtorat din orice. Cel smerit este liber și independent de toți și de toate. Aceasta se face numai prin unirea cu Hristos. Toate simțurile să lucreze potrivit legii Domnului. Să fiți gata să vă dezgoliți de voi înșivă dinaintea oricui. Aceasta este libertatea. Unde este iubire, acolo este libertate.

Trăind înlăuntrul iubirii lui Dumnezeu, trăiți în libertate.

(Extras din cartea „Ne vorbește Părintele Porfirie”, Editura Egumenița, Galați, 2003)